

Mandens sidste bastion

Frederik var både spændt, lidt ængstelig og glad. Var tidligere samme dag blevet inviteret til tapas hos sin kollega Rikke. Han skulle lige sejle de sidste ture inden han fik fri. Det var første gang nogen sinde han nu fik mulighed for at mødes med hende helt privat. I rederiet havde de haft nogle få møder, seminarer og ture i byen, hvor han havde talt med hende om, ja, alt. Her havde hun virket nysgerrig på Frederik og alt andet end det der fagligt foregik på skibet.

Hun havde som navigatør rejst verden rundt på et tankskib. Hvis man spurgte hende om hun nogen sinde havde været i for eksempel Sydamerika, svarede hun prompte nej. Selvfølgelig havde hun et utal af gange været i forskellige Sydamerikanske lande. Havde blot ligget der og lastet, losset og ventet på ny besætning. Nogle gange langt fra kysten og med brug af pibe lines der sendte alt muligt flydende snask gennem rør ind og ud fra byerne inde ved kysten.

Privat havde hun som Frederik rejst en del rundt i verden på egen hånd. Hvis man spurgte Frederik om han havde været i USA, svarede han også nej, idet han aldrig havde forladt et skib eller et fly med det formål at rejse rundt inde i landet. Det havde kun været et fordummede kort pitstop for at skulle rejse ud og påmønstre et skib. Til gengæld havde han, når han sejlede eller rejste privat, givet det fuld gas med at opsøge fjerne øer, fremmed mad, natur og kultur, ikke mindst. Livsstil, måder at overleve på, holdninger, håndværk og tagen sig af hinanden, havde tændt Frederik helt vildt.

Noget befriende havde ramt Frederik ved at betragte Rikke.

Noget skræmmende havde ramt Frederik ved at betragte nogle, ikke alle, af sine, især lidt ældre mandlige kollegaer.

Disse kollegaer havde, hvis de selv skulle sige det, rejst kloden rundt. Alle steder uden undtagelse. Når Frederik spurte dem om de havde oplevet Polynesien og dets gæstfrie folkefærd, lød svaret:

- For satan da, vi lå i Auckland med skibet, og hold nu kæft, sikken en oplevelse. Vi var oppe i byen, jo de var meget gæstfri, pigerne der hvor vi var inde.

Når Frederik stod på broen med en af disse kollegaer og fik øje på en lille sejlbåd nede i vandoverfladen, tænkte han, hvor må det være dejligt at sidde der i solen, på vej ud til en lille ø eller ankerplads hvor man skal nyde stilheden og naturen inde på en eventuel nyopdaget strand. Frederik viste udmærket godt at det var en folkebåd hvor et par havde siddet med store forventninger til det eventyr der ventede inde på den, måske for dem, udforskede ø.

- Var det ikke noget at sidde der og hygge sig i den lune brise? havde han spurgt sin styrmand, kun for at provokere.

- Nej, hvad fanden har du tænkt dig. Jeg har sejlet hele mit liv. Tror du jeg gider at sidde i sådan en lille jolle. Nej, aldrig og slet ikke i min fritid. Desuden er de pis hamrende irriterende de forbandede lystsejlere, de ligger konstant i vejen for os. Jeg er ved at brække mig.

Frederik var selv ved at brække sig over denne indstilling til livet og andre mennesker der bruger vandet til gode oplevelser og ikke kun til at få sin løn og til at have et arbejde.

Rikke var helt anderledes. Hun kiggede ud ad kommandobroens vinduer når hun sejlede, ikke kun for at holde retsmæssig udvig men også for at bemærke fugle, bevægelser i skyerne, kysterne, marsvin og ind imellem delfiner.

Da hun blev ansat, var der en negativ forventning til hendes evner.

- Hun kan garanteret ikke finde ud af manøvrere færgen i havn, sagde gamle Erik.

- På et så stort tankskib som hun sejlede på som styrmandsaspirant havde de jo slæbebåde til at lægge dem til kaj. Hun har højst stået med en radio i hånden og kommunikeret med slæbebådene. Så det skal nok gå ”godt”, havde gamle Uffe sagt. Uffe var faktisk ikke så gammel men havde bare stået stille i en årrække.

Det må have været særdeles ydmygende for dem at se hende lægge lige så fint til i færgelejet efter hendes oplæringsperiode. Hun buldrede efterfølgende aldrig ind i bolværket som hendes ældre og erfarne kollegaer der somme tider koncentrerede sig om alt andet end at sejle, for eksempel en kvinde nede på kajen med en god røv eller nogle kasselanterner som de udtrykte det. Selv Rikke havde de udgydt noget omkring. Hun var rødhåret. Frederik havde utilsigtet hørt hende omtalt som den bagbord lanterne.

På danske skibe havde der været nogle grelle sager om krænkelse af kvindelige besætningsmedlemmer. Adfærdskodeks blev der forsket meget i. Som ansvarlig skibsfører var Frederik meget obs på det og skulle implementere et skreven regelsæt herom. Skriftsproget i denne terminologi voldte ham nogle kvaler.

I rederiet var man ellers ordentlig i måden at modtage nye på.

Man spurgte altid ind til en ny navigatørs ve og vel, i lang tid efter at vedkommende var begyndt.

Frederik havde lært Rikke op. Han var forpligtet til at spørge ind til hendes trivsel og forhold i det hele taget. Det første halve år sejlede de meget sammen. Hun fik lov til at sejle og manøvrere ind og ud af havn. Så havde han tid til at nørde med de omgangsformer kvinde/mand imellem som nu skulle formaliseres. Desuden havde han en del administrativt arbejde.

Nu stod Frederik så for sidste gang i dag og sejlede færgen i havn. Han skulle hurtigt hjem, i bad og klæde om. Det undrede ham hvorfor Rikke overhovedet inviterede han. De havde jo rigeligt med tid til at tale sammen og spare på de lange vagter. Han greb en flaske spansk rødvin inden han gik ud til bilen. Det var jo tapas.

Rikke boede inde i Helsingør. På døren stod ikke Brandt. Der måtte mangle et R. Han ringede forsigtigt på og hørte hurtige og energiske skridt. Døren blev kun åbnet på klem og gennem de ca. 10 cm kunne han se et ansigt i 165 cm højde, med rødt let krøllet hår, et bredt smil og store klare brune øjne.

- Hvem er dog det der forvilder sig her op på denne tid af dagen. Næh det er jo selveste Mr. Perfekt, kom inden for i mit lukaf.

- God aften Ikke, hvem er Mr. Perfekt, skal jeg gå igen.

- Nej da, godt at se dig Frederik. Smid tøjet, jakken og træk længere ind i kahytten. Det er bare befriende at se dig i andet end en hvid skjorte med pomfritter på skuldrene.

Hendes lejlighed bød på en palet af farver, alle lys, de kunstige var tændt mens han gik hen til stuen. Flere ikke kunstige lys var tændt og hun slukkede da også nogle kontakter. Der var dækket op på spisebordet og hun tog det glas der var beregnet til ham. Hendes glas stod på disken mellem stue og køkken. Hun sagde tak for vinen men skænkede dem begge et glas fra en halv tom flaske.

- SKÅL, sagde hun og kom hen til ham og klirrede deres glas resolut sammen så Frederik var bange for at de gik i stykker.

Skål, tænkte Frederik. Det er en primitiv gestus, ligesom skrald latter, højtrøstende adfærd og smil hvor alt andet end tænderne bliver blotlagt og udstillet. Se mig, hør mig og mine skrig agtige adfærd stammer fra spæde urmennesker der ville dø hvis ikke de blev hørt øjeblikkeligt. I nutiden har børn på baby stadiet dette adfærdsmønstre, af gode grunde, ellers ville deres liv blive forkortet væsentligt. Desværre bibeholder mange denne skrigen langt op i voksen livet.

- SKÅL Frederik, hvad tænker du på, du bliver lidt fjern, har det været en hård vagt? Du siger vi skal være nærværende når vi sejler. Hvordan har din dag været på "kontoret"?

- skål, nej Rikke, jeg faldt i svime over dit varme og farverige hjem. Wow en fed sofa du har. Den kan vel testes senere.

Hun tog han med begge hænder, den ene i hans hånd og den anden omkring underarmen og hev ham ned af barstolen ved disken og hen til hendes enorme flyder. Hun brugte hans inertie til blidt at lande ham lidt tungt men behageligt i sofaen.

- SKÅL Frederik, nu skal du altså bare slappe af med 240 km i timen mens jeg lige bliver færdig.

Han studerede Rikke og hendes livlige bevægelser i køkkenet. Han havde selvsagt aldrig oplevet hende sådan før. De havde været på et seminar hvor de endte i en sofa, delte en flaske rødvin og talte om alt. Hun havde fortalt om sit forliste forhold. Ham om sit men at der ikke var noget der var skidt uden det var godt for noget. Han fik mere tid til sine interesser og sit arbejde.

Nu stod hun der i sit køkken og gik frem og tilbage med små skåle, træbrædder og en ny optrukket rødvin. Hun gik forbi igen, igen.

- SKÅL Frederik, glæder du dig ikke til at smage på mit univers.

- skål Rikke, jo da, det ser godt ud, sagde han og tænkte faktisk kun på den kjole hun bar.

Rikke var lidt anderledes i dag, tænkte han. Til hverdag var hun både værdig, ordentlig og formel. Hun var rødhåret, ikke særlig høj, slank med "nødvendige" former der uundgåeligt blev fremhævet af hendes kjole. Han tænkte på nogle bestemte trekantede sømærker, lede båke, der når spidserne peger mod hinanden viser vej ind gennem en rende. Grundfarven i kjolen var gul, måske karrygul? Ellers var den broget med jordfarver. Et bredt, ikke særlig funktionelt bælte dannede denne lidt timeglas agtige talje. Vendte man hende på hovedet ville tyngden løbe op ad. Det røde hår havde Frederik af gode grunde aldrig kommenteret på, til forskel fra nogle af hans kollegaer. Tænkte på om hun havde bibeholdt bare en lille glød for neden, en tot, en dusk, en lede båke, en afmærkning eller blot en lille landingsbane.

- SKÅL, så kan du godt starte maskineriet op og melde afgang til passagererne.

Han kunne allerede mærke vinen. Skulle han ikke bare ride med på spøgen. Han gik hen til bordenden hvor han åbenbart skulle placeres, trykkede på den usynlige knap til samtaleanlægget som var placeret til højre for hans tallerken.

- skål, hjertelig velkommen ombord på M/F Red Sun Shine til dette særlige cruise. Jeg hedder Frederik Markussen og er Deres kaptajn. Min overstyrmand er ikke Brandt, endnu. Er sikker på at de vil få en

ganske særlig oplevelse idet der venter Dem en overraskelse. De må endelig ikke undlade at rette henvendelse til os i alle henseender.

Han havde sat sig. Var han nu gået for vidt? Hendes reaktion havde gjort ham usikker. Hun havde sat sig og set ret måbende ud. I flere sekunder udeblev den sædvanlige talestrøm.

- skål, Kaptajn, dejligt at se dig træde i karakter, sagde hun nu med både smil og en særlig befriende latter.

De sad ved bordet længe og spiste en gang varieret tapas, drak nummer? Rødvind. Fortalte nyt om hinanden, grinede, smilede, kiggede også hinanden i øjnene i nogle pauser. Det var både alvorlige og mindre alvorlige emner der kom i spil. Frederik var kommet med nogle små forsigtige komplimenter og følte ikke han var gået over stregen. Det mest vidtgående compliment han havde givet hende, var da de deltog i rederi seminaret hvor han fik sagt; du har et sødt væsen og det er dejligt at tale med dig.

Efterfølgende havde det naget ham. Især nu hvor han i rederiet var blevet sat til at forebygge eller undgå at der forekom krænkelser. Der verserede sager i pressen for tiden. Han fik dog fremsagt noget positivt om hendes kjole uden at delagtiggøre hende i yderligere. Hendes mad, lejlighed, mad og sofa blev rost.

- SKÅL Frederik, tøm dit glas og sæt dig over i sofaen. Jeg kommer med noget mere vin og så forsætter sejladsen på dette fantastiske cruise. Sig blot til hvis jeg skal overtage roret så du ikke skal være koncentreret. Slap bare helt af, jeg bider ikke hårdt.

- skål, Tak for dejlig mad. Han hørte knap nok efter hvad hun lige havde sagt, satte sig i den ende side af sofaen.

De sad i sofaen og talte om et ganske særligt sted de begge have været alene. Hun fortalte at det ville have været dejligt hvis man kunne dele sådan en oplevelse med en kæreste. Frederik berettede i detaljerede beskrivelser om dette sted.

Santiago de Compostela i Galicien NW Spanien, Den store plads ved katedralen, verdens ældste pilgrimsherberg, nu et luksus paradør og hotel. Atriumgårde. Himmelseng. Himmelsk mad og ikke mindst en oplevelse med et af hans yndlings instrumenter, saxofonen.

Efter en middag i middelalderkælderen under hotellet, et berømt paradør, trådte han en stille, mørk aften med let silende regn ud på en mennesketom, våd reflekterende plads. Pladsen var enorm. Med blank og glinsende belægning på grund af regnen. Pladsen havde pergolaer. På denne mennesketomme plads, stod der ovre i det fjerneste hjørne, i ly af pergolaen, en som spillede saxofon, kun akkompagneret af den let silende regn. Det havde været en intens oplevelse. Rikke havde lyttet intens.

- skål på, at der rejser vi ned. Nu skal du bare se, sagde hun og rejste sig for at gå hen til et gammelt skab med en jalousilåge. Inde i skabet var der en gammel grammofoon og en pladesamling.

Hun satte noget ganske behageligt smooth jazz på; Fly me to the moon og andet indeholdende sax kom blidt ud af hendes højtalere og svøb sig omkring dem. Hun satte sig igen halvt vendt mod Frederik og ham mod hende, nu midt i sofaen, med albuerne oppe på sofaryggen, håndfladerne oppe på siden af hovedet. Frederik brugte dog lillefingeren til at dække en del af sine læber. De kiggede på hinanden, smilede stille og uden at SKÅLE sagde hun pludselig.

- Hallo kaptajn, fly me to the moon.

- Ja, gid jeg kunne. Mine certifikater er godt nok unlimited men gælder ikke et rumskib, øv.

Hun slog en latter op og kiggede spørgende på ham.

- Jeg synes du fortalte om et romskib du sejlede på i Caribien, men det er selvfølgelig også noget andet. SKÅL i rødvin.

- SKÅL sagde han og så længe på hende med et smil.

De sad længe i sofaen og hyggede sig med alverdens rejser rundt i både sindet og i den fysiske verden. På Frederik virkede hun skarp og hurtig, lidt skræmmende måske. Hun var blevet meget uhøjtidelig. Hvis hun overhovedet har været højtidelig? Hun var også lidt beruset. Hun sad også i perioder og kiggede lige ud i luften. Det tolkede han som om han var trådt ved siden af eller var gået for langt. Hold nu kæft hvor ville han gerne have en samtykkeerklæring med denne kvinde. Han havde under deres samtaler tænkt på at foreslå at de lavede en, som en slags joke måske. Hun var svær at tolke og han vidste ikke om hun ville synes det var sjovt. Fra tidligere havde Frederik opnået et godt resultat ved forsigtigt at have ført en hånd op til en kvindes nakke, uden decideret at have berørt hendes hud men blot med sin hånd mærket tyngden af hendes hår.

Det havde Frederik også forsøgt sig med denne aften. Mens de sad i Rikkens sofa, havde han ført sin hånd, som i forvejen lå tæt på hendes nakke, op til hendes smukke røde hår og mærket let på det med sine fingre. Hun havde rettet sig lidt op, trukket skuldrende op over hovedet og rystende havde hun sagt, undskyld jeg fryser lidt, hvad med dig?

Frederik frøs normalt ikke. De havde hygget videre, selvom Frederik var forvirret. Efter endnu en dybsindig men forløsende samtale, krydret med en humor de begge kunne fordøje samlede Frederik sig sammen til at sige.

- Tak Rikke for en fantastisk aften, jeg skal op kl. lort i morgen tidlig og sejle. Jeg håber vi kan gøre det om en anden dag. Hos mig måske?

- TAK FOR KAFFE, sagde hun og rejste sig for at hjælpe ham ud.

Ude ved hendes hoveddør bukkede han sig ned, tog sine støvler på, snørede dem, rejste sig, tog sin jakke på. Imens overvejede han om han skulle give hende et kram. Selvfølgelig skulle han det efter sådan en dejlig aften. Han kiggede et par sekunder på hende. Hun havde pludseligt et udtryk han ikke kunne placere i statistikken, hverken på færgen eller fra denne aften. Måske var hun sur. Han besluttede at spørge ind til hendes ve og vel når hun havde fået et kram.

Det der nu skete, gik meget stærkt. Alligevel som i slow motion. Inden det planlagte kram, trådte hun hen til døren, foran ham, med siden til døren ligesom Frederik skulle til at åbne den. Det ville blive noget kluntet når døren skulle åbnes nåede han at tænke. Han lagde armene omkring hende og trods sin højde kunne han holde hendes røde hår ind til det øverste af sin brystkasse. Han planlagde sluttelig en chance til at dufte til hendes hår. Så langt nåede han ikke.

Lynhurtigt tvang hun ham en halv meter væk fra sig. For ligesom at få lidt luft imellem dem. Greb med begge hænder, hårdt, hurtig, fik et solidt tag i kraven på hans endnu åbenstående skindjakke.

Nu handlede det ikke om kun om fysisk overlegenhed. Den lå Frederik inde med. Ligesom i dyreverden har overraskelses momentet, hurtighed og smidighed en kolossal betydning for arternes overlevelse.

Specielt når mindre dyr angriber større. Det sekund det kan tage at mobilisere alle sine kræfter kan nemt koste en livet.

Den som tager initiativet til at iværksætte en lynoperation, har et kolossalt forspring.

Frederik nåede aldrig at mobilisere hverken det ene eller det andet. Hun skubbede lynhurtig af al sin kraft Frederik bagover, ind i soveværet der lå lige inden for hoveddøren. Her blev han tvunget til at gå nogle skridt baglæns inden han ville falde bagover ved mødet med sengekanten. På vejen dertil og i faldet bagover hørte hans Rikkes stemme.

- NU SKAL VI HAVE SKOVLEN UNDER MR. PERFEKT

Da Frederik landede på ryggen i Rikkes seng, skulle man tro faldet var slut. Han fortsatte gennem sengebunden der på et splits sekund bukkede under for hans højde og drøjde med en kvasende lyd og et bump. Lå nu som i en gyde, en fordybning, af madras, dyner og puder. Ikke nok med det, han lå der på ryggen, som en tegneserie sprællemandsfigur med arme og ben pegende ud til hvert sit hjørne af sengen, midt i det der havde været en stabil seng med bund.

Frederik løftede hovedet op fra en hovedpude. Han havde fået usædvanlige store øjne, halvåben mund og lignede en der var faldet ned i faldskærm, landet på en fremmed planet i et fremmed univers. Frederik tænkte, WHAT, hvor er jeg henne.

Rikke stod ved fodenden, havde taget hænderne op til munden. Hun så meget overrasket ud. Hun så også tilfreds ud som om hun tænkte.

VAR DET VIRKELIG MIG DER GJORDE DET?

Fra dem begge lød kort efter en naturlig, befriende, varm, kærlig, forløsende, forventningsfuld, livsbekræftende og indforstået latter.